

ขอบใจนะที่มาช่วยงาน

วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๙ **คุณวินิจ ถิ่นวิรัตน์** ได้มีโอกาสถวายงานถ่ายรูปรบพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแข่งเรือใบกับข้าราชการทหารเรือ ณ พระราชวังไกลกังวล หัวหิน หลังจากถ่ายเสร็จต้องรีบนำฟิล์มไปล้างและอัดเพื่อแขวนภาพในงาน และในการแข่งขันวันที่สองเป็นการพระราชทานรางวัลแก่ผู้ชนะการแข่งขัน ซึ่งครั้งนั้นพระองค์ทรงเป็นผู้ชนะ แต่เพราะเป็นการแข่งขันแบบสนุก ๆ จึงไม่มีถ้วยรางวัลใหญ่โต จึงทรงใช้ขันน้ำใบเล็กพระราชทานเป็นรางวัลแก่ผู้ชนะอันดับหนึ่ง ส่วนผู้ชนะคนที่สองได้รับพระราชทานรางวัลยาหม่อง ผู้ชนะคนที่สามได้รับพระราชทานกล่องใส่ยาหม่อง

เมื่อถึงคราวเสด็จพระราชดำเนินกลับ คุณวินิจและหัวหน้าช่างภาพได้ยื่นรอกฝ้าฯส่งเสด็จที่ปลายแถว เมื่อพระองค์เสด็จฯ ผ่านก็ทรงหยุดและตรัสกับเขาทั้งสองว่า

“ขอบใจนะที่มาช่วยงาน”

แม้จะเป็นเพียงพระราชดำรัสสั้น ๆ แต่กลับทำให้หัวใจของช่างภาพฟูฟ่องมาจนถึงวันนี้ว่าพระองค์ไม่เคยทรงละเลยผู้ที่มาถวายงานในทุกตำแหน่งหน้าที่ น้ำพระราชหฤทัยของพระองค์ช่างไพศาลเสียยิ่งนัก

ให้ทำแบบเดิมๆ

พยางค์ ทรรศน์มีชัย วัย ๕๙ ปี เป็นชาวอรัญญิก อยู่ในจังหวัด พิษณุโลก ยึดอาชีพตีมีตมานานกว่า ๔๐ ปี เคยเป็นผู้ทูลเกล้าฯ ถวายเคียวเกี่ยวข้าวแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพล-อดุลยเดชและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เกี่ยว เกี่ยวข้าวนั้นเรียกว่า “เคียวนกระสา” โดยที่ด้ามฝังมุกสวยงาม ส่วนโค้งของสันเคียวแกะสลักเป็นลายไทย ใช้เวลาในการทำ นานสองสัปดาห์

พระองค์ตรัสว่า “ให้ยึดถือวิถีชีวิตเช่นนี้ ให้ทำแบบเดิม”

ครั้งนั้น พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงเกี่ยวข้าวด้วยเคียวที่เขาทำขึ้น ยิ่งความปลื้มปิติเป็นที่สุด นี้เองเมื่อวันใดที่เขารู้สึกท้อใจก็จะระลึกถึงพระราชดำรัสของ พระองค์ท่านที่มีต่ออาชีพของเขาอยู่เสมอ

เขาตั้งใจมั่นว่าจะอนุรักษ์งานฝีมือที่สืบทอดถึงเอกลักษณ์ของชาติ เพื่อให้ได้ภูมิใจในศิลปะที่สวยงามของอาชีพหัตถกรรม

ไม่ต้องปลูกฝิ่นได้ไหม

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเสด็จพระราชดำเนินไปยังจังหวัดเชียงรายด้วยเฮลิคอปเตอร์ และทรงม้าต่อไปยังหมู่บ้านของ **ซาเจ๊ะ หม่อโปะกู** ซึ่งชาวบ้านยังคงปลูกฝิ่นเป็นอาชีพ พระองค์เสด็จมาเสวยน้ำชาที่บ้านของเขา ตอนหนึ่งพระองค์ตรัสถามว่า

“ไม่ต้องปลูกฝิ่นได้ไหม เอาอย่างอื่นมาทดแทน”

และมีรับสั่งให้ช่วยกันดูแลป่าไม้ พร้อมทั้งพระราชทานเมล็ดพันธุ์พืชต่างๆ จากนั้นชาวเขาจึงพากันเปลี่ยนจากปลูกฝิ่นมาปลูกถั่วเขียว ถั่วฝักยาว ลิ้นจี่ และกาแฟแทน

นอกจากนี้ยังมีรับสั่งให้ย้ายหมู่บ้านไปอยู่ที่บ้านผาหมี ๑ เพราะที่นี้อยู่ติดชายแดนเกินไป หลังจากย้ายได้เพียงไม่กี่วันก็มีรถแทรกเตอร์ขนาดใหญ่มาตัดถนนทางเข้าหมู่บ้านเชื่อมกับถนนใหญ่

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ซาเจ๊ะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งในปีนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินมาอีกครั้งเพื่อดูแปลงเกษตร เขาจึงทำหน้าที่จูงม้าพระที่นั่งรับใช้ตั้งแต่นั้น

นี่คือจุดเริ่มแห่งความเปลี่ยนแปลงที่พระองค์ทรงพลิกพื้นแผ่นดินเพื่อให้ประชาชนของพระองค์มีอาชีพที่มั่นคงและยั่งยืนมาจนถึงทุกวันนี้

อย่าลืมมาซ่อมให้เขาด้วยนะ

เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๕ **คุณสุวัฒน์ เทพอารักษ์** ได้ตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถในรัชกาลที่ ๙ โดยเฮลิคอปเตอร์ จากพระตำหนักภูพานราชนิเวศน์ จังหวัดสกลนคร ไปยังอำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์ เขาได้เล่าถึงเหตุการณ์แห่งความประทับใจครั้งนั้นว่า

เมื่อเฮลิกอปเตอร์บินลง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงกางแผนที่และตรัสว่าจะไปยังลำน้ำนี้ที่มีชื่อว่าลำพะยัง เพราะ พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเมื่ออยู่บนฟ้า แต่ตอนนั้นข้าราชการ ที่ตามเสด็จไม่รู้ว่ลำพะยังอยู่ตรงไหน ชาวบ้านคนหนึ่งจึงอาสา เป็นผู้นำทาง

ครั้งนั้นพระองค์ทรงขับรถพระที่นั่งด้วยพระองค์เอง จากพื้นที่ ที่เป็นถนนเริ่มกลายเป็นหลุมบ่อและถึงทางตันในที่สุด จึงทรงรู้ว่า มาผิดทางเสียแล้ว พระองค์ทรงหยุดรถและรับสั่งถามว่า

“นี่จะพาไปไหนเนี่ย”

นายสวัสดิ์ วัฒนายากร อธิบดีกรมชลประทานจึงทูลตอบ กลับไปว่า “ข้าพระพุทธเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกันพระพุทธเจ้าข้า” พระองค์รับสั่งถามต่อว่า “จะพาไปดิสโก้หรือไง”

หลังจากนั้นพระองค์ทรงอธิบายให้ฟังว่า คำว่า “ดิสโก้” มาจากการที่รถแกว่งไปแกว่งมาเหมือนต้นดิสโก้ จึงทรงเรียกว่า “ทางดิสโก้”

หาหนทางกันพอประมาณจนผ่านมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ไม่มีทางรถ พระองค์ทรงพระดำเนินต่อไป แต่มีลวดหนาม ของชาวบ้านกั้นทางอยู่ พระองค์ทรงลอดรั้วลวดหนามเข้าไป จากนั้นรับสั่งกับอธิบดีกรมชลประทานว่า

“นี่อธิบดี อย่าลืมหาซ่อมให้เขาด้วยนะ” เพราะพระองค์ ทรงหวังว่าทรัพย์สินของชาวบ้านจะเสียหาย

มาทำอะไรอยู่ที่นี้

ครั้งแรกที่ พลตำรวจเอก วชิรฐ เดชกุญชร ได้เข้าเฝ้าฯพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ นั้น คือปี พ.ศ. ๒๕๐๙ เมื่อพระองค์เสด็จพระราชดำเนินไปยังพระราชนิเวศน์มฤคทายวัน อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เพื่อทรงพักผ่อนพระอิริยาบถบริเวณชายหาด ซึ่งขณะนั้น พล.ต.อ.วชิรฐ เดชกุญชร ยังเป็นเพียงนายตำรวจสันติบาลที่ได้รับเชิญให้ไปเป็นครูสอนวิชาประวัติศาสตร์และลัทธิคอมมิวนิสต์ให้กับตำรวจพลร่ม ได้เข้าเฝ้าฯรับเสด็จด้วย

ขณะกำลังเข้าแถวอยู่นั้น ท่านผู้บังคับการค่ายนเรศวร มาเบิกคนเข้าเฝ้าฯที่ละคน ท่านยืนอยู่ในลำดับที่สองจากหัวแถว เมื่อพระองค์เสด็จพระราชดำเนินมาถึง ทรงหยุดประทับตรงหน้าผู้บังคับการค่ายนเรศวรจึงถวายรายงานชื่อ พระองค์ตรัสถามว่า

“มาทำอะไรอยู่ที่นี้”

โดยไม่นึกไม่ฝันว่าพระองค์จะตรัสถาม ท่านจึงกราบบังคมทูลตอบกลับว่ามาเป็นครูสอนตำรวจพลร่ม

หลังจากนั้นจึงได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้เข้าไปรับพระราชทานเลี้ยงในวัง ทั้งยังมีรับสั่งให้ตามเสด็จทั้งที่ตอนนั้น ยังไม่มีตำแหน่งในสำนักพระราชวัง นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้